

рочайши м'якші, перабуваліся, тужий падіягвалі папуці, праа-рідзі зброю.

— Не чакаючы вяртання групы Пятра Скалоза, атрад пайшоў далей.

— Як, Дзімітрій Мікавічэ, ду-маш, выкінае Скалоз першае заданне?—спытаў Бычок.

— Усё будзе залежаць ад ху-кашці дзеяння,—сказаў Дзімітрый даўменна,— Месца сустрачы з атрадам намечана. Цяпер байцы ідуць і чакаюць, калі пачуцца выбух.

— Так, ты маеш рацыю, — а-казваў Бычок.

Нарэшце дрыгва скончылася, ісці стала лягчэй.

— Прывала!—скамандаваў Плот-ніка.

— Старшы палітрук. Застаўся ў акружэнні. Ён ведаў некалькі надзейных таварышаў з ліку ва-еннапалонных на станцыі Друтэйн і ў мястэчку Труды, з якімі і да-мовіўся дзейнічаць сумесна. Раз-ведка ўстанавіла сувязь з ар-ганікам, і яму прапанавалі арга-нізаваць мясцовы атрад. Цяпер у іх, здаецца, ужо калас та ча-ла-век.

— А як жа мы да гэтага часу не ведалі?

— Э-э-э. Усё будзеш ведаць, ра-на пастарэж,—сказаў Гулевіч і насушуў на вочы Рабенкі плітку.

— Фролаў, Шуленева і Рабен-ка, вас выкалікаю да камандзі-раў палатна.

— Дзякуй, дзякуй, дзякуй!—паўтараў Савелью.

На палатне — тры байцы. Вось яны кінуліся з пучы пад аяком. Потым ускочылі і пабеглі з усе-мош.

Выбух... Грукат...

Са свістам лямцілі абломкі, уз-нятыя хваляй выбуху, Састаў ні-бы памалала напалам. Празовэ і два вагоны пакаціліся далей, а астатнія вагоны з трэскам наско-калі адзін на адзін, павольна ўзі-німіліся на дыбкі і падалі пад

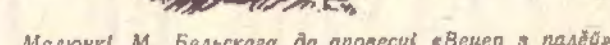
Самылись, крыжовники шариком, словно из
Мы брались с собой туески для халпризной ма-
За пазуху редьку и хлеб нездоровый сова-
Мы в лес окунались, в котором кузнечики
Из тоненькой жести всёёёе марши кова-
В сосну неприветсанный дятел вколачивал
Чтоб вешать, наверно, портреты любимой
Друг дружку малюющих звали пристоительно
И травы шуршали. И было таинственно, ти-
Но, нами разбуженный, дуб по-мужски не-
Нам выхры разглаживал мирожеством листи-
Вёрвца на тропке старалась не пачкать нас
И слышался шестлет привет в разлапистом
Когда из жары прокатённого солнцем вагон-
Теперь окунешься, как в речку, в лесную
Знакомая ель поглядит на тебя отчужденно
И сердце сожмётся от лёгкой, неясной доса-
И чтоб доказать, что ты всё ещё тот же па-
Что к старому другу не стал равнодушным

скаса...
 лины,
 ли.
 динно
 возди,
 тлях,
 в гости,
 ко.
 ужел
 ев-ладоней,
 мелом,
 каєне...
 на
 прохладу,
 о,
 ды.
 ринишка,
 и губам,
 ах...

...вось що значить само-
превраща, ці пляжача агоні-
сکنونцій дзялала свой расказ.
А цпер табе пара спаві, — д-
даў ані, але ўбачыў Андрэйка
сумныя вочы, усміхнуўся і с-
заў: — Вы яшчэ сустраценне
Улетку. Калі пляжачаловы, у жо-
тых цыбечейках рамонкі буда-
гледзяць у сажалку, яны, вяд-
ма, убачаць там цыбё і Каака. А
пакуль вы будзеце сустрацца
толькі ў сне, бо зіма снежная, м-
розная, доўгая-доўгая...

Пераклад з рускай мовы.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВО

Жили були дідусь, мати, дитина. А дитина

атый совали.
 узначики длинно
 ии ковали,
 лачивал гвозди,
 обной дятлики,
 иветливо в гости,
 гвенно, тихо.
 уски неумело
 вом листьев-ладоней,
 лачим нас мелом,
 залепистом клёне...
 цем вагона
 лесную прохладу,
 очужденно,
 сной досады.
 тот же парника,
 нодушим и грубым,
 новую шкуку,
 м задумчивым дубом.

то нават дрзны спяць, а чаму ж яны дуб не скінуў сваё лісце? І што, не спіць?

— Але мама ўжо спала. Тады жаніткі ціпенкача вылезла з пакоі і наважыла само пайсці пацешыцца, ці заснуў табе дубі.

— Усю ноч за вакном падаў чыгунны пуштыш снег. Луныны на даху сажалкі прамерлі да дужа, а сажалка кашале бліскучым ільдом.

— Андрэя! І здзяўд! У гэты час ідзі пра што не загадавалі! І скіпіс блакітны незбуду! І сажалкі і беляя рамонкі доўж сцэжкі каля лесу.

— А ўранку яны прачнуліся і пачалі, што снег белымі рамонкі засыпаў і сцэжкі, і лес, і са-

чий дзядяуллэ свои расказэ,
 алпер табе пара спачэ, — дэ
 ам, але ўбачыў Андрэянка
 ныйя вочэ, усміхнуўся і сні
 — Вы яшчэ сустраццёх
 цюка. Калі беллагаловія, у жо
 цюбацейках рамонкі буду
 дзёцэ ў сажалку, яны, вядо
 ўбачаць там цыбе і Кеака. А
 ль вы будзёце сустрацац
 чы ў сні, бо зіма снежная, м
 ная, доўгая-доўгая...
 Пераклад з рускай мовы.

